

ਰੂਹਮੀਤ

(ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਫ਼ਰ)

-ਨਿੱਕਾ ਸਿਹਾ ਸ਼ੌਕਰ

ਰੂਹਮੀਤ (ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਫ਼ਰ)

ਧਰਮ ਤਾਂ

ਕੁੱਖ ਦੇ ਕੋਰ ਹੈ

ਸੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਫੇਖਦੀ

ਬਸ ਪਾੜਣ ਰੱਗਦੀ ਹੈ।

-ਸੂਰੇ ਅੱਖਰ

(-ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਜ਼ੋਰ)

ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੈ
ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ
ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਨਹੀਂ ਐ ਜੀ

ਸਹਿਯੋਗ ਸੱਜਣ÷

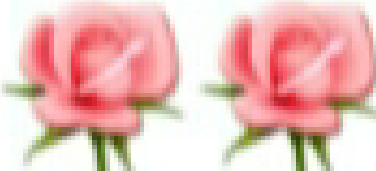
ਲੇਖਕ ਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਭੱਟੀ

ਵੱਡਾ ਵੀਰਾ ਲਵਦੀਪ ਸਿੰਘ ਕੱਖ

ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਝੁਨੀਰ, ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ

ਵੱਡੀ ਭੈਣ÷ ਨਵਰੀਤ ਕੌਰ, ਗਗਨਦੀਪ ਕੌਰ

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਲੰਬੀਆਂ ਉਮਰਾਂ ਬਖਸ਼ੇ

ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਪਿਆਰ ਸਤਿਕਾਰ

ਲਿਖਤਮ÷ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਜੇਕਰ

ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਗੈਰੀ

ਪਿੰਡ ÷ ਕਟੋਰਾ(ਮੋਗਾ)

ਮੋਬਾ÷ 79-8653-4359(whatsapp)

ਈਮੇਲ ÷ Garryjokar452@gmail.com

ਫੇਸਬੁੱਕ ÷ ਗੈਰੀ ਜੇਕਰ

ਛਾਪਕ÷ ਰਾਜਵੀਰ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ

(ਤੇਰਾ ਡਰਾਮਾ)

...੨

ਗੈਰੀ ਉਰਫ 'ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਜੇਕਰ' ਨਿੱਕੇ ਵੀਰ ਦਾ
ਨਾਵਲ 'ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਫ਼ਰ' ਪਲੇਠਾ ਲਘੂ ਨਾਵਲ ਹੈ।

ਇਹ ਇਕ ਨਾਵਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪੂਰੇ ਸਮਾਜ ਦੀ
ਤਰਜਮਾਨੀ ਕਰਦਾ
ਇਕ ਹਾਉਕਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਔਰਤ ਦੀ ਬੇਵਸੀ, ਅੰਦਰ ਦੱਬੀ ਦਰਦੀਲੀ ਚੀਕ,
ਹਰ ਗੁਨਾਹ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬੜੇ ਸਿੱਧੇ
ਸਾਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ
ਹੈ

ਨਾਵਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ "ਰੂਹਮੀਤ" ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਦਾ
ਦਰਪਣ ਹੈ। ਨਾਵਲ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹਰ ਪਾਠਕ ਮਹਿਸੂਸ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਦੀਪ ਦਾ ਪਾਤਰ ਮੈਂ ਜਿਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ
ਦੇਖਿਆ

ਤੇ ਉਹ ਉਹਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਨਾਵਲ ਲਈ ਨਿੱਕੇ ਵੀਰ ਗੈਰੀ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਦੁਆਵਾਂ
ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ।

ਰੱਬ ਮਿਹਰ ਕਰੇ!! ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਦਾ ਦਰਦ
ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਹੋਰ ਤੈਫੀਕ ਬਖਸ਼ੇ।

ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦਰਦ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇ ਤੇ ਇਸ
ਦਰਦ ਕੋਈ ਦਵਾ ਬਣੇ।

ਰੱਬ ਰਾਖਾ!!

ਤੁਹਾਡੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਤੇ
ਕਲਮ ਦੀ ਫੈਨ
ਨਵਗੀਤ ਕੌਰ

...੩

ਡਾਕਟਰ ਮੀਤ ਸਾਡੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ
ਡਾਕਟਰ ਹਨ । ਬੋਲਚਾਲ ਤੇ ਮਿਲਵਰਤਨ ਤੇ
ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਹੈ । ਮਰੀਜ਼ਾਂ
ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇਖਕੇ ਏਦਾਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇ
ਹਰ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣਾ ਹੋਵੇ ।

ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਨੂਰ, ਸਾਦਗੀ, ਸਹੁੱਪਣ ਦੇਖਕੇ ਲੱਗ
ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇ ਪਰੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਤੁਰੀ ਫਿਰਦੀ
ਹੋਵੇ । ਮੇਰਾ ਨਰਸਿੰਗ ਦਾ ਕੇਰਸ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ
ਟਰੇਨਿੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਸੀ । ਹਰ
ਪੰਦਰਾ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਸਾਡੀ ਡਿਊਟੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ
ਸੀ । ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਡਾਂ, ਮੀਤ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲ
ਸੀ । ਜੇ ਕਿ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਡਾਂ, ਹਨ । ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ
ਦਿਨ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੱਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੱਸ ਰਿਹਾ
ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਗਹਿਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ
ਸਮਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ ।

ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਮੀਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਮੀਤ ਨਹੀਂ ਰੂਹਮੀਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਰੂਹਮੀਤ ਮੈਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਨਿੱਕੂ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਵੇਗਾ ? ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਵੈਸੇ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਮੈਂ ਤਾਂ। ਚਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸਿਖ ਲੈ ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰਦਾ ਰਹਿਣਾ ਏ। ਘਰੇਂ ਮਾਪਿਆ ਨੇ ਸਿਖਣ ਘੱਲਿਆਂ ਤੇ ਕੁਝ ਸਿਖ ਕੇ ਜਾਂ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ। ਠੀਕ ਏ ਆ ਜੀ।

ਮੇਰੀਆਂ ਕਮਲੀਆ ਨੇ ਮੈਂ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁਲ ਮਿਲ ਗਏ । ਨਿੱਕੂ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਅੱਜ ਟਾਈਮ ਕਿੰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਮੰਮੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਬਜ਼ਾਰੋਂ ਕੁਝ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਖਾ ਲਵਾਂਗਾ। ਹੈ ਕਮਲਾ! ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣਾ ਸੀ ਮੈਂ ਲਿਆ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਚਲ ਮੇਰੇ ਵਾਲਾ ਟਿਫਨ ਲੈ ਆ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾ ਲੈਨੇ ਆ।

ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ ਆ। ਤੂੰ ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ ਕੇ ਕੁੱਟ ਮੈਂ ਨੇ ਝੜਕਦੇਹੋਏ ਕਿਹਾ । ਹਾਂ ਨਾਲੇ ਜਿੰਨੇ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਟਰੇਨਿੰਗ ਆ ਰੋਟੀ ਮੈਂ ਲੈ ਆਵਾਂਗੀ। ਠੀਕ ਏ ਮੈਂ।

“ਨਾਲੇ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੀ ਮੈਂ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਲੱਗੇ।

“ਨਾਲੇ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੀ
ਰਹੇਗੀ। ਜੀ ਮੈਂਮ ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਲੱਗੇ।

ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ
ਜਿੰਦਾ ਹੈ,,

ਭੇਦ ਭਾਵ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਲੱਗਦੈ

ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚੋਂ

ਮੀਤ ਮੈਂਮ ਸੱਚੀ ਕੋਈ ਰੱਬੀ ਰੂਹ

ਆਈ ਏ ਧਰਤੀ ਉਤੇ

ਰੂਹ ਵਿਚ ਸਭ ਲਈ ਪਿਆਰ ਏ

ਜਿਵੇਂ ਮਾਂ ਤੇ ਬੱਚੇ ਵਾਲਾ

ਸ਼ਬਦ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਵੇਂ

ਪਰੇਵਾਂ ਮੈਂ ਲਫ਼ਜ਼ਾਂ ਵਿਚ

ਖੁਸ਼ ਰਹੋ! ਇਹੋ ਦੁਆ ਏ ਮੇਰੀ

ਮੈਂ ਕੁਝ ਲਾਈਨਾ ਲਿਖੀਆ ਮੈਂਮ ਲਈ ਪਰ
ਜਲਦੀ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਚੁੱਕਣੀ ਭੁੱਲ
ਗਿਆ। ਮੈਂ ਮੈਂਮ ਨੂੰ ਫੋਨ ਲਾਇਆ ਮੈਂਮ ਮੇਰੀ
ਡਾਇਰੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਸੰਭਾਲ ਲਿਓ ਮੈਂ ਕਲ
ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਪਰਸੋਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ।
ਠੀਕ ਏ ਨਿੱਕੂ ਰੱਖ ਲਵਾਂਗੀ। ਏਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਐ
ਜੇ ਫੋਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਮੈਂਮ ਮੇਰੀ ਪਰਸਨਲ
ਡਾਇਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਗੱਲ, ਨਿੱਕੂ ਡੇਟ ਵੇਰੀ।
ਥੈਂਕਸ ਯੂ ਮੈਂਮ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਡਾਇਰੀ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂਮ ਨੇ
ਕਿਹਾ ਸੋਹਣਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਲਿਖਦਾ ਏ
ਨਿੱਕੂ ?
ਹਾਂਜੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਲਿਖ ਲੈਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤਾ।
ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਤੂੰ। ਧੰਨਵਾਦ
ਜੀ। ਮੈਂਮ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਏ ਕਿ ਤੁਸੀਂ
ਗਹਿਰੇ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਰ
ਸਾਹਿਬ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਟੀਚਰ ਆਂ ਨਿੱਕੂ ਨੰਬਰ ਮੈਂ
ਹੀ ਲਾਉਣੇ ਆ। ਜੇ ਹੁਣ ਕੁਝ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖ
ਲਈ।

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮੈਂਮ। ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ
ਨਿੱਕੂ ਆ ਗਿਆ। ਹਾਂਜੀ ਆ ਈ ਗਿਆ...
ਹਰ ਰੇਜ਼ ਦੀ ਤਰਾਂ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਹੋ
ਰਹੀ ਭਰੁੱਣ ਹੱਤਿਆ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀ ਸੀ।
ਲੋਕੀ ਕੁੱਖਾ ਵਿਚ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਆ।
ਮੈਂਮ ਹਰ ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਹੁੰਦੇ ਆ ਤੁਸੀਂ
ਵੇਸਵਾ ਪਿੰਕੂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ?
ਹੁਣ ਦੱਸੋ ,?

(ਵੈਸਵਾ)

ਪਿੰਕੀ ਪੇਸ਼ੇ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਨਹੀ ਸੀ ਪਰ ਹਲਾਤਾਂ
ਨੇ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਮਜਬੂਰੀਆਂ
ਨੇ ਦਲਦਲ ਵਿਚ ਫਸਾ ਦਿੱਤਾ । ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ
ਮਾਂ- ਪਿਓ ਗੁਜਰ ਗਏ । ਚਾਚੇ ਚਾਚੀ ਨੇ
ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ।

ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲਦਿਆਂ ਹੀ ਚਾਚਾ ਵੇਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਕਰ ਵੀ ਕੀ
ਸਕਦੀ ਪਾਪੀ ਪੇਟ ਲਈ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਆਖਿਰ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ
ਮੁਤਾਬਿਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢਾਲਣਾ ਪਿਆ।
ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਆਉਂਦਾ ਮੇਰਾ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ਚਲਾ
ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਕੀ... ਕਿੱਦਾ ਹੋ ਗਿਆ
ਪਿੰਕੀ ਮਾਂ ਬਨਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।

ਰੋਜ਼ ਕਤਲ ਕਰਦਾ ਏ
ਉਹ ਮੇਰੇ ਚਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦਾ
ਮੈਂ ਬਿਨ ਖੰਭਾਂ ਤੋਂ ਪੰਛੀ ਆ
ਕਿਵੇਂ ਉੱਡਾਂ ?

ਮੇਰੇ ਜਿਸਮ ਨੂੰ ਨਿਚੋਵਣ
ਤੇ ਹਵਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣ
ਤੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਏ ਮੈਨੂੰ
ਨੀਂ ਮੇਰੇ ਜਿਸਮ ਨੂੰ

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ
ਇਹੀ ਸਿਲਸਿਲਾ
ਚੱਲਦਾ ਏ
ਮੈਨੂੰ ਅੱਧ ਮੋਈ ਕਰਕੇ
ਜਾਣਾ ਆਉਣਾ !!

ਅੱਜ ਸਭ ਖਤਮ
ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ
ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਆਰੀ ਮਾਂ ਬਣ ਗਈ
ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਧੀ ਵੀ
ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹਵਸ
ਦੀ ਭੇਟ ਨਾ ਚੜ੍ਹੇ

ਲੋਕੇ ਦੱਸੇ ਮੈਂ ਧੀ ਦਾ
ਕਤਲ ਕਰਾਂ
ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਦਾ
ਕਤਲ ਕਈ ਹੋਣੇ ਏ
ਇਕ ਜਿੰਦ ਦੇ ਸਕੂਨ ਲਈ

ਸੋਚਦੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਦਿੰਦੀ। ਪਰ ਪਿਤਾ ਕੌਣ ਕੀ
ਨਾਮ ਦੇਵਾਂਗੀ ਬਾਪ ਦਾ ? ਜੇ ਜਨਮ ਲਵੇਗਾ ਕੀ ਕਹੇਗਾ
ਸਮਾਜ ਉਸਨੂੰ?

ਦਰਦ ਦੇ ਹਾੜੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਪੱਥਰ ਬਣ ਗਈ ।
ਅਬੈਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਲਿਆ। ਪਤਾ ਏ ਕੁੱਖ
ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਮਾਰਨਾ ਪਾਪ ਤੇ ਜੁਰਮ ਏ। ਪਰ ਕੀ ਕਰਾਂ ?
ਜੇਕਰ ਬੇਟੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ਾਬ, ਹਵਸ
ਜਾਂ ਦਾਜ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਗੱਲੋਂ ਡਰਦੀ ਨੇ
ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਕਤਲ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ।

ਵੇਸਵਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨਣ ਤੇ ਬੁਆਦ
 ਮੈਂਡਮ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਨਿੱਕੂ।
 ਕਹਿੰਦੇ ਔਰਤ ਜਿੰਦਗੀ
 ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਏ,
 ਮੇਰੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਔਰਤ
 ਜਿੰਦਗੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਏ,
 ਔਰਤ ਤੇ ਬਿਨਾ ਬੰਦਾ
 ਅਧੂਰਾ ਏ,
 ਮਰਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਔਰਤ ਤੇ
 ਨਿਰਭਰ ਰਿਹਾ ਏ,
 ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਜਨਮ
 ਲੈਂਦਾ ਏ,
 ਬੇਲਣਾ ਤੁਰਨਾ ਸਿਖਦਾ ਏ
 ਫਿਰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬੁਆਦ
 ਔਰਤ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ
 ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡਕੇ
 ਮਰਦ ਦਾ ਘਰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਏ
 ਫਿਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਜਾੜੂ
 ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਏ ?
 ਮੈਂਮ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸਮਾਜ ਦਾ। ਹਰ ਕੋਈ ਪਤਨੀ ,
 ਦੇਸਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਧੀਂ ਨੀ।

ਮੈਂ ਮੈਂ ਕੁੱਝ ਪੁੱਛਣਾ ਏ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸ ਪਾਗਲ ਕੋਲ
ਕਿਉ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸੱਟ
ਫੇਟ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਫਿਰ ? ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

ਉਹ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਆ ਨਿੱਕੂ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨਾਲ
ਮਤਲਬ ਰੱਖ। ਮੈਂਮ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਅੱਗ ਬਬੂਲਾ ਹੋ ਗਈ ।
ਸੇਰੀ ਸੇਰੀ ਮੈਂਮ

ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਵੈਸੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ।
ਚੁੱਪ ਕਰਜਾ ਨਿੱਕੂ,! ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂਮ ਦੀਆ ਅੱਖਾਂ
ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਮੈਂਮ ਕੀ ਹੋਇਆ ਪਲੀਜ਼ ਚੁੱਪ
ਕਰੋ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟ ਲਵੇ ਜੇ ਗਲਤ ਕਿਹਾ। ਸੇਰੀ ਸੇਰੀ!
ਮੈਂਮ ਹਾਫ ਦਿਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਪਾ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਮੈਂ ਕਾਲ ਵੀ
ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ।

ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਖਿਰ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ।
ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ । ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ
ਘੇਰ ਲਿਆ।

ਮੈਂਮ ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਡਿਊਟੀ ਤੇ ਅੱਜ ਵੀ
ਛੁੱਟੀ ਤੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਅਮਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ
ਡਾਕਟਰ ਮੀਤ ਜੀ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਕਹਿੰਦੇ ਉਹ ਆਪਣੇ
ਮਰੀਜ਼ ਕੇਲ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂਮ ਮਰੀਜ਼
ਦੇਖਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਰਿਹਾ
ਨਾ ਗਿਆ ਮੈਂ ਫਿਰ ਸੋਰੀ ਮੰਗੀ ਤੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ
ਪੁੱਛੀ।

ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਨਿੱਕੂ। ਮੇਰੇ ਗਹਿਰੇ
ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਬੰਨ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਭਰਵੀਂ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼
ਵਿਚ ਕਿਹਾ।

ਮੈਂਮ ਗੱਲ ਤਾਂ ਦੱਸੋ ਕੀ ਗੱਲ ਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ
ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਨਹੀਂ ਨਿੱਕੂ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂਮ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ ਕਿ ਨਿੱਕੂ ਘਰੇ
ਆਈਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਟਾਈਮ ਮਿਲਿਆ ਮੈਂ ਡਿਊਟੀ ਤੇ
ਸਿਧਾ ਮੈਂਮ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਮੈਂਮ ਨੇ ਦੋ ਕੱਪ ਚਾਹ ਲੈ
ਆਈ। ਤੇ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਕੈਣ ਏ
ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੁੱਛਦਾ ਏਂ ਤਾਂ ਸੁਣ
ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਆ।

ਮੀਤ ਬੜੀ ਹੀ ਪਿਆਰੀ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਪੰਜ ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਾਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੀਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ। ਪਰ ਘਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਦਿਮਾਗ ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੀਤ ਦੀ ਮਾਂ ਗਗਨਦੀਪ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਮੀਤ ਦਾ ਪਿਤਾ ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਸ਼ੇੜੀ ਤੇ ਜਨਾਨੀ-ਬਾਜ਼ ਸੀ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਰਵਾਇਆ। ਕੋਈ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਸਾਡੇ ਤੋਂ... ਮੀਤ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ। ਨਾ ਪੁੱਤ!! ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਆ।

ਮੀਤ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਪਿਤਾ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੀਤ ਨੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਦੱਸਦੀ ਦੱਸਦੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਮੀਤ ਦਾ ਬਾਰਵੀਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਆਇਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਿਚ ਅੱਵਲ ਆਈ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ 'ਤੇ ਆਏ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਿਥੇ ਤੱਕ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੇ..ਸਭ ਫਰੀ ਹੈ।

ਮੀਤ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹ ਸਕਾਂਗੀ ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਗਗਨਦੀਪ ਘਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੀਤ
ਜਦੋਂ ਘਰੇ ਆਈ ਤਾਂ ਘਰੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਵ
ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਘਰੇ ਸੀ। ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ
ਤੇ ਮੀਤ ਤੇ ਮਾੜੀ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ
ਉਹ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੁੰਦਾ
ਹੋਇਆ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਖਰ ਲਵਪ੍ਰੀਤ
ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਹੀ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਮੀਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਵਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ
ਬਣਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਸਿਲਸਿਲਾ ਕਈ ਵਾਰੀ
ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੀਤ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ
ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ
ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ।

ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ....

ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਚਾਨਕ ਗਗਨ ਨੇ ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਤੇ
ਮੀਤ ਨੂੰ ਨਗਨ ਹਾਲਤ ਚ ਦੇਖ ਲਿਆ। ਗਗਨ
ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿਕਲ ਗਈ।

ਪਰ ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਸਾਰਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਮੀਤ 'ਤੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹਨੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਸਭ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੇਸਵਾ ਏ। ਨਾ- ਪਾਕ ਏ।।

ਹੱਦ ਤਾਂ ਓਦੋਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਗਗਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੀਤ ਨੂੰ ਮਿਹਣੇ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਨਾਗਣ ਨੇ।

ਮਾਂ ਮਾਂ!! ਮੈਂ ਕੁੱਝ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਾਪਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਰਹੇ ਨੇ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ਏਂ।

ਪਰ ਗਗਨਦੀਪ ਨੇ ਮੀਤ ਦੀ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਤੇ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।

ਮੀਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਆਖਰ ਕਰੇ
ਵੀ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੇ?? ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਜਾਵੇ??
ਆਖਰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪੱਤ ਲੁੱਟੀ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਮੇਰਾ ਹੀ ਕਸੂਰ ਕੱਢਿਆ।।
ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ
ਕਰਿਆ ਭੇਰਾ ਵੀ।।
ਕਿਸ ਦਰ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਮੰਗਾ ਮੈਂ!!!??
ਭਟਕੀ ਫਿਰਦੀ ਕਿਸੇ ਜਿੰਦਾ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।
ਦਰ ਦਰ 'ਤੇ ਕੌਣ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਊ ਮੇਰੀ??
ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹਵਸੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਰਤਾ ਤਰਸ
ਨੀ ਆਇਆ ਮੇਰੇ 'ਤੇ।
ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੱਧ-ਮੇਈ ਕਰਕੇ ਸੁੱਟ
ਜਾਂਦੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ

ਮੀਤ ਨੇ ਦਵਾਈ ਪੀ ਲਈ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ
ਲੀਲਾ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ....!!

ਮੀਤ ਦੇ ਕਾਲਜ ਦੇ ਦੇਸਤ ਜੀਤ, ਪ੍ਰੀਤ ਨਵਗੀਤ ਤੇ
ਗੈਰੀ , ਜਗਮੀਤ ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ
ਆ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਪਈ
ਦੇਖੀ ਜਿਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਝੱਗ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਗੀਤ... ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮੀਤ ਏ...ਗੈਰੀ ਨੇ ਇੱਕਦਮ
ਕਿਹਾ। ਨਵਗੀਤ ਤੇ ਗੈਰੀ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ
ਗਏ। ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਮੀਤ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ
ਨਵਗੀਤ ਤੇ ਗੈਰੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ। ਮੀਤ ਨਵਗੀਤ ਦੇ ਗਲ
ਲੱਗ ਕੇ ਰੇ ਪਈ ਤੇ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਉਸਦੀ ਬੀਤੀ
ਸੁਣ ਦੇਵੇਂ ਹੱਕੇ-ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ।

ਨਵਗੀਤ ਤੇ ਗੈਰੀ; ਮੀਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਏ। ਸਭ
ਘਰਦਿਆਂ ਨੇ ਮੀਤ ਨੂੰ ਨਵਗੀਤ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਿਆਰ
ਦਿੱਤਾ। ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ।
ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ...।। ਸਿਆਣੇ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਕਿ ਸਮਾਂ
ਸਭ ਜਖ਼ਮ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਏ। ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਪੈਣ
ਨਾਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀਆਂ।

ਮੀਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ
। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲੱਗੀ। ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਥੇ
ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।।।

...੧੮

ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਜਹਾਨ ਨੇ ਮੇਰੇ
ਖੰਭ ਕੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਏ...
ਮੈਂ ਟੁੱਟੇ ਖੰਭ ਲੈ ਕੇ ਵੀ ਉਡਾਰੀ ਮਾਰ ਲੈਣੀ ਏ।।
ਸਮਾਂ ਸਭ ਦਾ ਬਦਲਦਾ ਆ।
ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਦਿਲ 'ਚ ਵਸਾਈ ਏ..
ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਉਡਣਾ ਏ...।।
ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਟੁੱਕੜੇ ਕੀਤੇ ਨੇ..
ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਭਣਾ
ਸਗੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਣਾ ਏ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ।
ਮੇਰੀ ਉਡਾਨ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਚਪੇੜ
ਹੋਵੇਗੀ।

ਡਿਗਰੀ ਦੇਰਾਨ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ
ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕਈਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣਨੀਆਂ
ਪਈਆਂ। ਕੁਝ ਆਪਣਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਡਾਇਣ ਵੀ
ਕਿਹਾ..ਕਿ ਆਪਣਾ ਪਿਓ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ।
ਪਰ ਮੀਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਮੰਜ਼ਲ
ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ।

...20

ਆਖਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆ ਹੀ ਗਿਆ।। ਮੀਤ ਨੇ
ਮਿੱਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਸਰ ਕਰ ਲਈ। ਅੱਜ ਮੀਤ
ਡਾਕਟਰ ਬਣ ਗਈ। ਨੀਤ ਨੂੰ ਮੁਰਾਦਾਂ ਲੱਗੀਆਂ।
ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਵੀ ਮਿਲ ਗਈ
। ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਮੀਤ ਦੀ
ਕਾਮਯਾਬੀ ਤੇਂ।

ਸਮਾਂ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਚੱਲਦਾ ਗਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ
ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਅੱਧ-ਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਦਿਮਾਗੀ
ਮਰੀਜ਼ ਆਇਆ ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੜਕ
ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ
ਸਦਮਾ ਝੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਤੇ ਦਿਮਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ
ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਮੀਤ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਫਾਈਲ ਆਈ ਤਾਂ ਮੀਤ ਨੇ
ਉਸਦੀ ਸਾਂਭ- ਸੰਭਾਲ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਪਣੇ
ਸਿਰ ਲੈ ਲਈ। ਮੀਤ ਦਿਨ ਰਾਤ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ
ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਨ-
ਰਾਤ ਇੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ
ਮਿਲਣੀ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਡਾ. ਮੀਤ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ
ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਤਾਂ ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਨੇ ਉਸਦੇ
ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਪਿਆਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ
ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ।

ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ
ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਰ ਤੂੰ ਜਨਮ ਲਿਆ।

ਇਹ ਸੁਣ ਮੀਤ ਕੋਲੋਂ ਰਿਹਾ ਨਾ ਗਿਆ.. ਉਸਨੇ
ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸੱਚ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਬਿਆਨ ਕਰ
ਦਿੱਤਾ। ਬਸ ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ
ਕਾਰਾ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ
ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਇਆ,

ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁੱਝ ਸੁਣ ਵਾਰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼
ਤੇ ਸਟਾਫ਼ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਲਵਪ੍ਰੀਤ ਦਾ
ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ ਤਰੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਗਿਆ।
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੇਸਦਾ ਹੋਇਆ ਮੀਤ ਦਾ
ਪਿਤਾ ਬਾਹਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਭਾਲਣ ਲੱਗ
ਪਿਆ...

ਵਾਰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਸਟਾਫ਼ ਹੁਣ ਡਾ.
ਮੀਤ ਬਾਰੇ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਮੇਰੇ
ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਮੀਤ ਮੈਮ ਲਈ ਇੱਜ਼ਤ ਹੋਰ ਵੀ
ਵੱਧ ਗਈ। ਮੀਤ ਮੈਮ ਸੱਚ- ਮੁੱਚ ਹੀ ਕੋਈ
ਪਾਕ ਰੂਹ ਨੇ। ਇਸ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ
ਸੱਚੀ ਸ਼ਖਸਿਅਤ ਲੱਭਣੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ
ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ... ।

ਸਮਾਪਤ

...੨੩

ਗਰਕ ਗਈ ਏ ਦੁਨੀਆ ਸਾਰੀ
ਬਣੇ ਨੇ ਸਭ ਹਵਸ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ

ਕਦੀ ਦਾਮਨੀ ਬੱਸ ਵਿਚ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹੇ
ਕਦੀ ਅਮਨ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਵਿਚ ਸੜ੍ਹੇ

ਇੱਥੇ ਆਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀ
ਜਦੋਂ ਮਰਜ਼ੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ੍ਹੇ

ਇੱਥੇ ਚੱਲਦੀ ਪੈਸੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ
ਇੱਥੇ ਗਰੀਬ ਦੀ ਧੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮਰੇ

ਐਥੇ ਬੁਲੰਦ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਗਾਵਾਂ ਲਈ
ਪਰ ਅਸੀਫਾ ਲਈ ਨਾ ਕਨੂੰਨ ਬਣੇ

ਜਿਹੜੀ ਹੋਈ ਹਵਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਏਥੇ
ਉਹ ਮੁੜ ਨਾ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕਰੇ

ਗੈਰੀ ਕਦੀ ਵੀ ਇਨਸਾਫ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ
ਉਝ ਤੇਰੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਤੇ
ਹਮਦਰਦ ਬੜੇ !!

ਜੇ ਔਰਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ
ਨਾ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ, ਨਾ ਤੂੰ

ਕੁਦਰਤ ਵਾਂਗ ਹੀ
ਔਰਤ ਵੀ ਇੱਕ

ਜਨਮਦਾਤਾ ਹੈ
ਕੁੱਝ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੀ।

- ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੇਰ